

Arrest

nr. 190 842 van 23 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2010 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal. Op 10 februari 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal.

1.2. Op 24 augustus 2010, 4 januari 2011, 4 april 2011, 7 mei 2011, 12 mei 2011, 7 september 2011 en 11 februari 2012 wordt aan verzoeker telkens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 31 juli 2012 wordt de op 25 januari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 20 september 2012 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Deze beslissing wordt op 21 september 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.5. Op 20 februari 2013 wordt nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

1.6. Op 11 mei 2013 wordt nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.7. Op 20 november 2013 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer H., M., geboren te O., op 27.10.1978 , onderdaan van Algerije , alias H., M. geboren op 27.10.1978 , alias H., M. geboren op 27.01.1979, alias H., M. geboren op 26.10.1978, alias M., H. geboren op 29.09.1976, alias geboren op M., H. geboren op 26.09.1976 wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, W. V. H, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor hij op 12.08.2011 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden

-Hij heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor hij op 29.06.2012 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden

-Hij heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor hij op 29.03.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 + 3 maanden

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 5°: werd door Zwitserland tot 23/8/2014 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepaling inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

- gezien de betrokkene geseind is door Zwitserland, dringt zijn verwijdering buiten de grenzen van het Schengengrondgebied in toepassing van het artikel 23 van de toepassingsmodaliteiten van de akkoorden van Schengen zich op.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jegens verzoeker een inreisverbod gedurende acht jaar werd genomen op 20 september 2012, dat hem ter kennis werd gebracht op 21 september 2012.

Er blijkt in de huidige stand van het geding niet dat het inreisverbod van 20 september 2012 is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. De verzoekende partij diende ook geen annulatieberoep in tegen dit inreisverbod. Aldus is het inreisverbod definitief geworden. Ter terechtzitting bevestigde de partijen deze gegevens.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge*, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “*Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.*” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

De Raad merkt op dat het aan de verzoeker afgeleverde inreisverbod van 20 september 2012 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan verzoeker voor de erin bepaalde termijn van acht jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]”

Artikel 74/11, § 3, van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de

Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artn. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. *In casu* blijkt niet dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. Verzoeker heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat hem werd ter kennis gebracht op 21 september 2012 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van acht jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenmin tegen dit inreisverbod een beroep ingediend bij de Raad van State. De wettigheid van het inreisverbod van 20 september 2012 staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten, geldt *in casu* tot 21 september 2020.

Het blijkt dan ook dat verzoeker op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van acht jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

In wezen beoogt verzoeker met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verder verblijf in België. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van acht jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 20 september 2012. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De vernietiging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen kan aan de verzoeker geen wettig belang verschaffen nu de verzoeker geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 20 september 2012 en hij evenmin een schending van het non-refoulementbeginsel aanvoert, laat staan aannemelijk maakt.

Voor zover verzoeker alsnog een belang meent te kunnen doen gelden in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), laat verzoeker na dit toe te lichten met enig concreet element. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De desbetreffende uiteenzetting in het eerste middel is beperkt tot een theoretische uiteenzetting en wordt niet verbonden aan de concrete elementen van de zaak.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT